

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.

Historisk Roman

Bernhard Severin Ingemann.
(Fortf.)

„Det haaber jeg; derover er jeg glad og stolt, edle Herre Junker!“ — svarede Svend Trøst — „men derom tom jeg ikke hid for at erindre eder. I maa ikke tro, jeg har fulgt jer i Helene, som en paatrængende Skadsmænd, for at faa den Guld belagt, I taler om. Jeg havde redet jer ud af Pløen, om I havde været min Dødsfjende og den ringeste Svend — selv Kongen vilde jeg ikke lade brænde.“

„Ja saa! det var dog mer, end man kunde ventet af din Gøddhed for ham!“ — udbrød Prinsen ham med Udbrud af vemodig Bitterhed i det sine, spærmede Ansigt; — „til at brændes levende vilde du dog ikke have ham fordom! Har du selv bragt Brev og Budskab til Korfæderne fra hans Dødsfjender, saa har du vel bragt Gnisten til den Brand, du ved mig ud af, men som var Støbt i min ulukkelige Faders Endeligt!“

Jeg formoder det selv, Herre Junker! og det fortlyder mig nu næsten; dog mest for eders Støbt og for det Nag, I nu bærer til mig i eders Hjerte; men jeg var et blødt Medfald i andres Hænder. Hvad ondt, jeg maatte var Støbt i, vil jeg gøre godt igen! se, derfor som jeg hid. Jeg vil gøre eder et Tilbud, Herre Junker! Vd over min Arm og min Hest, til I har vundet Danmarks Krone! — saa kan I bømme mig fra Livet, om I vil, for de Ord, jeg har sagt mod eders Fader, og for det Bud, jeg red for hans Hænder!“

Prinsen stubede og betragtede Væbnerens aabne Ansigt med Forundring. „Du saa mig altsaa gerne paa Danmarks Krone?“ — spurgte han. — „Nu vel! dertil er jeg født og baaren. Ingen Arm og Hest vil jeg forsvare, til min og Folkets Ret er erklæret af vore Underkøtere. Du er min Væbner, Svend Trøst! men — du jer mig her-efter kun, naar jeg lader dig falde!“

„Jeg vil ikke tjene jer for Sold og Brød, Herre Junker! men for Væren og af en god Villie!“ — svarede den yngre stolt og tak. — Behager mit Ansigt eder ikke, faar jeg finde mig deri; men har I nogen Gerning til mig, saa sig til! helst om der er lidt at gøre ved, og det kan være Andet og jer selv til Gavn!“

„Vel! — vil du tjene mig for Væren, skal jeg dog betale dig noget af den Sold forud!“ — sagde Prinsen med et rask, bestemt Blik. — „Anser du Hertug Ottos Tilbud for en Væ, saa lad straks din Hest fæde! med nogle Svende af mine Løstlige Lebsager, du mine fortrolige Sendebud til min Broder og min Svoger, Markgreven af Brandenborg! Probst Gerlach og Rannit Gøtfred staa i Refektoriet og venter paa mit Bud. Paa deres helbige Rejse beror mit og Danmarks Haab; det betror jeg dig nu at bevogte tillige med de to ærverdige Herrer. Vær snild og forsigtig; I saa Lejdebrev fra Grev Johan; men falder I Grev Gerhard i Hænderne, kan det koste jer Livet — og mig alt Haab om Hjalp.“

„Det gælder mer, end baade jer og os, Herre Junker!“ — svarede Svend Trøst — „det gælder Danmarks, som jeg mærker. I skal se, jeg stonner paa den Tilbud og Væ, I viser mig! Har I mer at befale?“

„Nej!“ — svarede Prinsen og rystede Panden, idet atter Sjælemessen fra Kirken lød stærkt gennem Klostershallen. — „Gat til Marsten! han giver dig de nærmere Forholdsregler. — „Rejs med Gud!“ — tilføjede han mildere — „kom med Lykke og godt Budskab tilbage!“ Med disse Ord gav Prinsen ham Vink til at gaa. Svend Trøst nærmede sig dog først med frimodig Deltagelse, ligesom for at sige den unge Hjerste et Par Hengivenheds-Ord til Afsted og maatte modtage et venligere Farvel, men Prinsen traadte alvorlig tilbage for den vel fortrolige Tilnærmelse og gentog Vinket tavst, dog ret mildt og roligt.

Svend Trøst tøvede nu ikke længer; han saa atter hin Værdighed og Majestæt i Prinsens Ansigt, som den Morgen i Beder Hvidfjelds Hæ, da han havde talt de dristige Ord til ham om hans Fader. „Det Ord glemmer han mig dog aldrig!“ — tænkte han ved sig selv og gik med en ærbødig Hilsen. Inden Sjælemessen over den høje Konge var sunget til Ende i Sore Klosterskirke, sad Svend Trøst til Hest i Klostergaarden blandt seks raste, lollandske Svende i Panjer og Plade og med to gejstlige Herrer imellem dem. De rede rask ud af Klosterporten og hilsede Prinsen, der stod med Abbeden i det aabne Vindue og hilsmkede dem et alvorligt Farvel.

Det havde været en lummer Dag. Om Natten rejste der sig en heftig Storm med Torben og Lynild. Mellem Vangeland og Jemern drev et Stik ind mod den højeste Kyst. Svend Trøst og de to gejstlige Herrer stode paa Dækket. Hvis man ikke vidde forgoa i rum S, maatte man søge Land her, trods det strenge Forbud af Marsten. Inden det blev Morgen strandede Stiket ved Kolberger Hede. Med stor Ansættelse blev de og Menester og Heste bjærgede. Uvejret var forbi. Solen stod op over Kolberger Hede. Stiket var alt sunket; men Svend Trøst og hans Rejsefælle stode i Behold paa Heden.

„Højt ringe og betænkelige Auspicier!“ ærverdige Herre Præpositus! — sagde den Røde Rannit og steg dyngbaad til Hest. — „Gid Enden ej bliver Begyndelsen for!“

Probstens tav med en helt betænkelig Mine og lod sig hjælpe op paa sin Paa-gænger, medens Svandets drev af ham.

„Vær ved frist Mod, ærverdige Herrer!“ — sagde Svend Trøst og rystede Pandet af sig, som en Vilband. — „Nu har vi fast Grund under Hælehoften og i alt Fald kun Hædere at staa os igennem. Det er dog altid bedre, end at staa med Haab og Storm og vor Herres magtige Engle selv — havde jeg nær sagt — den hellige Jomfru gøre det godt igen, hvis det var Synd!“

„Habbe vi den almægtige mod os, var vor Rejse visse- lig forgåves, unge Meneste!“ — sagde Probstens med

alvorlig Værdighed — „det er ikke Ting, man skal spøge med. Rask Gud og den hellige Jomfru, tatter jeg imidlertid din letfindige Rasthed for vor Redning, unge Galning! havde du ikke sat Værdigheden til Side og trullet mig i Land ved de saa Haar, jeg ikke har opofret min hellige Stand, vilde jeg nu ikke have tunnet formane dig til en større Værdighed for Kirstens Tjenere og deres Forefatte for Fremtiden.“

„Vilde I høft, jeg skulde lade jer drutne, af Værdighed for jeri guldne Rasthed? — fromme Herre!“ — spurgte Svend Trøst med et tilbagestrængt Smil.

„Det vel ikke, Søn! men inden du vovede det van- hellige Gred, du taler om, burde du have bedet min hellige Skjæpspatron tillige det uføsmelige deri.“

„Under den Vn var I drutnet som en Sæt Mel, ærverdige! Det maa være en sær Skjæpspatron, I har, skulde han høft noget imod, at jeg hylt ham med jer, helst han selv ingen Ulejlighed vilde gøre sig.“

„Al! det ser uheligt ud med Fromheden nu om Tide hos vor forvildede Ungdom, Broder Rannit!“ — ful- lede Probstens paa Latin til sin lærde Kollega. — „Kan I redde det unge Menestes Sjæl, skal det være mig kært; jeg har nu andet at tænke paa; faar jeg tun ikke en Rude- fot paa Halsen efter dette Morgenbad!“

Man red fort over Heden, saa hastigt som muligt, for at naa den mellemborglige Grænse uden at standses af Holstenerne. De stibbrudne Søfald fra Korfær sagte Vej til nærmeste Fjæstere og mumlede betænkelig om, at det dog aldrig var godt at have Præster om Bord i Uvejr, naar de ikke var saa fromme, at de kunde læmme Vejret. De rejfende vare ikke langt fra det lybæftede Distrikts Grænse, da de om Aftenen saa en stor Flot holstenke Ryttere fare frem mod Grænsen ad Vejen til Segeberg. „Se!“ — udbrød Svend Trøst — „det er vist Ridder Hartvigs Følt.“

„Gerhardi blødige Haandblæner!“ — udbrød Rannit- ten forstrækt.

„Sæmmemøder!“ — mumlede Probstens og forfede sig — „hans Følt staaene vist høerten Guds eller Junte- rens Tjenere.“

„De har alt afsløret os Vejen til Grænsen!“ — bemærkede Svend Trøst. Man standsede forbaudet og holdt Raad om, hvad her var at gøre. „Jeg vil med fire raste Svende bringe dem paa Wildspor, medens I andre søge geneste Vej over Grænsen!“ — sagde Svend Trøst. Der var ikke lang Tid til Betænkning. Man lod ham ride forud med de fire Svende. De to øvrige blev tilbage hos Probstens; men den Røde Rannit red paa Udbig. Han kom straks efter fast aandeløs tilbage. „Nu af Sted, Herre Probst!“ — raabte han — „Vejen er ryddelig; men den unge Bøvehals — ham se vi vist aldrig mer — vor Herre lønne ham for det Galst! Stabe vi ej sit beredt ham bedre til Døden! Han passer visstelig bedre til denne gale Verden, end til nogen anden.“

Probstens fulgte nu den Røde Rannit og som snart vel over Grænsen. De fortsatte Rejsen ud paa Natten gennem det Lybæftede. De standsede ofte og saa sig tilbage; men Svend Trøst og hans fire Svende saa man intet til. I den lille Midnat begyndte begge de gejstlige Herrer at synge en from, latinist Valsars-Sang med Bønner for dem, der omtomme paa Vejen og borinnet i deres Syn- ders Fjor ved en brat og voldsom Veb; men inden denne Sjælemesse for Svend Trøst og hans Lebsagere var jung- gen til Ende, høertes der Hestetrampen og munter, verbælig Sang bag ved dem. De saa sig med glad Overtaffelse indhentet af Svend Trøst og alle fire Løstlige, som man kunde høre, høerten fæmde Liv eller lystig Mod. Lø- listerne fortalte straks i Munden paa heranden, hvorledes de havde tumlet om med Hofstenerne næsten lige til Sege- berg S og snart fægtet, snart rebet om Kap med dem, indtil Rytterne paa de fede Marklandsbæste vare blevne fede af Legen. Svend Trøst Vabnertrøje var forrebet af en Stridsstøbe, og den ene baldprede Turjelue paa hans stabelige Hue hang i en Lås om hans Kind. „Den, der gjorde mig det Stykke Arbejde, fit det ogsaa betalt!“ — sagde han — „den Stabhals luffer næppe mer sine Djne op i denne Verden; raabte jeg videre for ham, slap han ej af Stærkilden før Huen er hel igen.“

„Det er en Lykke, du aldrig bliver Bispe eller Pave, Landsmand!“ — sagde den Røde Rannit — „du vilde blive for streng en Herre baade for levende og døde. Vær det ret, at staa et Meneste ihjel og ønske hans Sjæl- Ufred derhos for en lafet Hue?“

„Lad ham have Fred da!“ — svarede Væbneren. — „Men I ved tun lidt hvad den Hue er værd, fromme Herre! I vilde vist ingen Sjælemesse synge for den Fjende, der havde rebet jer Kirkefane sønder med den hellige Jomfrus Billede og Mærte.“

„Da ved jeg dog, du ikke vil sammenligne et ringe, verbælig Klædningsstykke med et helligt Palladium, unge Meneste!“ — tog Probstens Ordet. — „Du er sagtens en ung, forelsket Gæt og bedriver Afgøberi i dit Hjerte med profane, selvgjorte Relikvier fra den Isbøle Verden.“

„Det Afgøberi tilliger vor Herre mig not! Jeg hyl- ter ikke den Hue bort for de 11000 Jomfruers hellige Ef- terladenskaber til Hobe!“ — vedblev Svend Trøst ivrig. — „Den Jomfru, der baldprede den, bliver maaste ogsaa en Helgeninde en Gang — det dog Gud forhjælpe! havde jeg nær sagt. For jeg ser herde igen, maa der se Mirat- ler i Danmark!“ — tilføjede han halv fagte — „dog, havde vi ikke alle det Haab, saa det galt ud.“

Om Rejsens Hensigt vidste den unge Væbner ikk- andet, end hvad han af Prinsens alvorlige Øringer kunde slutte sig til. De to gejstlige Herrer iagttog om alle vig- tige Ting en hemmelighedsfuld Tavsbed, og naar de talte sammen, var det ofte paa Latin. Probst Gerlach var i Særelsheds ordnup og tilbøgholben; hans myndige Mine tilkendegav en selvbehagelig Bedøstfthed om hans vigtige Sendelse og om hans Duellighed til et statsklogt Foretagende; han syntes underdønt at betragte den unge Væbner med et Slags Mistillid. Den Røde Rannit, Gøtfred var en yngre Mand, med et mere livligt og aabent Ansigt; han talte gerne med sin unge Landsmand om deres lære, „Timberland“ og iagtlig tun nbg den Tilbagehol- denhed, Probstens Statsmandsblik og forsigtige Adfærd lod til at paatvinge ham.

Man traangte nu høstlig til Hvile, og Probstens hrebe sig derom, uden Nødsenbighed paa Latin, til sin Kollega.

„Siden I er saa stærk i Latinen, vil I da ikke hjælpe mig at udlægge et Par latinste og bertil bagvænde Ord, ærverdige Herre!“ — sagde Svend Trøst med en halv skålagtig, halv alvorlig Mine — „hvad betyder „Dei gratia?““

„Af Guds Naade!“ — svarede Probstens — „saa meget Latin forklar jo den enfoldigste Lagmand.“

„Og „Domicel. Dan?“ — svarede Væbneren videre — „det er sagtens Dottorlatin, som der ingen Ende er paa — betyder det: Danmarks Herre? eller den, der tun venter at blive det?“

„Junker Ottos Sekret!“ — udbrød Probstens for- strækt, og for med Haanden til sin Lomme — „hvad i al Verden er dette! hvor har du læst det? Indtrist? unge Meneste! og hvor er Sekretet selo? — Jeg har det ikke — Gud hjælpe os! Uden det er vor hele Rejse forgåves“ —

„Hvad I saa vigtigt et Klenod at fare med, min statskloge Herre!“ — svarede Væbneren — „skulde I ikke rystet det ud med Svandet paa Kolberger Hede. Vil I arlig sige mig hvad Latinen betyder og hvad Seglet skal tjene til, saa tanker jeg not, vi skal finde den Skat.“

„Har du Prinsens Sekret, saa frem med det, for Himlens Støbt, unge Meneste!“ sagde Probstens og holdt stille med udstrakt Haand. — „Gid hid! og dine daarlige Spørgsmaal skal være dig tilgione. — Du forstaaer dig ige saa lidt paa Statsklogen, som paa Latinen, Søn! Havde Junkeren alt kaldet sig Danmarks Herre eller Konge af Guds Naade, vilde jeg have forbaudet det; men „Domicellus“ betyder tun Junker eller Prins, som han jo virkelig er. Hvad han endnu ikke er blevet i den ydre, foranderlige Verden, det er han for Aftenen alt i Sandhed ved Guds Naade, i Følge sin høje Byrd og Stamme, og saaledes burde han maaste klogere nævne sig, hvor det gælder hans og Rigets Velfærd. Hvor har du Sekretet?“

„Her, høfjærde Herre!“ — svarede Svend Trøst og overtraatte Probstens et rundt Metalskæg. — „Jeg vilde nø- dig, det skulde betyde Herre, ser I, for havde han, uden lovligt Valg og ret Hylbing, allerede nævnet sig Herre i Landet, vilde jeg fast tro, han var en Gæt og Størpræler, og skammet mig over de store Tanker, jeg har om ham. Sig mig nu ogsaa hvad Seglet skal bruges til! han vil dog aldrig lade jer besegle andet i sit Raad, end“ —

„Lad du ham og os om det, unge Meneste!“ — af- brød Probstens ham med en stolt Mine og forvarede Seglet omhyggeligt. — „Hvad forstaaer den uerfarne Ungdom sig paa Statsfager? Paa de høfjærde lærer man not lidlig at tænke paa Haandfæstninger og paa at være Kongers og Fyrstets Formyndere.“ Man tav nu med misfornøjede Miner paa begge Sider og søgte et Raste- herberg, for næste Dag at fortsætte den vigtige Rejse.

Ottende Kapitel.

Ved Floden og Søen Uler, nær ved den branden- borglige Grænse, laa Staden Prenslow ret smukt med de mange grønne Albidgaarde og det markgrevelige Slot, der spejlede sig med sine Taarne i Søen. En af de sidste Dage i August drog der gennem Fruerlundens ved Prenslow Her- reborg et stort, fyrstelig Jagttog, hvori Prins Ottos Svoger, Markgreve Ludvig, selv deltog tillige med sin Gæst, den høfjærde Højmester, og en Del Herrer og Riddere fra Kejsers Hof. Mellem Markgreven og den høfjærde Høj- mester red den unge danske Prins Valdemar og tumlede sin Jagthest med Latte og lystig Stæmi. Svend Trøst var med blandt de fyrstelige Væbner. Han havde allerede opholdt sig nogle Uger paa Slottet uden endnu at have set Prinsen nær ved eller bemærket af ham. Det var dog ikke første Gang, han saa denne Junker Ottos yngre Broder. Han havde for to Uger siden set ham flygte fra Lo-Sebe- Slaget ved Dannevirke med sin faarede Fader, medens hans ene Broder var fangen og den anden laa dødelig saar- et. Prinsen var den Gang en halvvoxen Dreng og flyg- tede næsten med samme letfindige Mine, som han nu red paa Jagt i sin nye, fæstelige Sørgedragt. I de sidste to Uger havde han betydelig udvokset sig, men syntes nu her ved sin Svogers Hof i den mest forgløse Munterhed at bortspøge sin Ungdom uden nogen alvorlig Tanke. Den unge Prins lod tun til at have Sans for enhver Dags Forlystelse, uden at bestyrrer sig om den Dag i Morgen eller hvad der ikke laa ham lige for Djnene. At han ikke tog sig Faderens Dø nærmede og saa lidt syntes at tænke paa den forvirede og sørgelige Tilstand i Danmark, havde givet Svend Trøst en saa afgjort Kingeagt for denne unge, danske Prins, at han ej engang havde sagt at blive bemærket af ham eller saa Værlighed til at sige ham et Ord om hans Broders alvorlige og heltemodige Tanter. Paa dette Jagttog kom han nu ofte Prinsen nær og havde ret Værlighed til at betragte hans Væsen og Adfærd. „Nej, se! hvor artig og belevet!“ — hviiste Svend Trøst til en af de lollandske Svende, som han paa Rejsen var blevet fortrolig med. — „Han kommer til at ligne Faderen hand- sat undtagen i Surmuleriet; se, om han ikke allerede har den samme listige Blire med det venstre Øjenlaag. Nej, da holder jeg paa Junker Otto; i hans aabne, stille Djne kan man straks se hvad han mener, hvad enden han er vreb eller mild. Du kan tro, han har dennes Hjerste i Gange, om denne Junker ogsaa har lidt mere Smed i Panden.“

„Vær egen unge Hertug er baade from og forslanbig“ — svarede Løstigen — „og Hjertet sidder ham paa det rette Sted, det tør jeg sætte min Hals paa. Han skal mest ligne salig Dronningen, der jo var saa døslig; men hvem han saa slægter paa, vil vi Løstiker nu vove Liv og Vlob for ham til det sidste. Saa længe vor Herre under Junker Otto Livet, vil vi ingen anden have til Konge i Landet.“

„Det siger jeg med!“ — sagde Svend Trøst. — „Men hvad Hjalp kan han tænke at saa her? Hvad mon disse Herrer saa Rejsen vil? og den fromme Højmester — han lister sig her om, som en Skat, og hviister alle de høje Herrer saa fortroligt i Ørene. Om det saa er vor unge Prins, har han meget at betro ham. Vore Junkere skulde tage sig i Agt for deres Fjinter herude. Jeg er bange de indlade sig for meget baade med Svoger og Kjeffer, men stole for lidt paa Landets egne tro Mænd.“

„Det forstaaer vor Junker vel bedre, end nogen af os!“ — svarede den lollandske Svend med trohjertig Til- lid. — „Men jeg var til Freds, vi var vel herfra og hos vor unge Hertug igen. De foratigste, høfjærde Svende for- staaer jeg tun halot; dog saa meget har jeg not mærket: de tro, vi ere komne hid for at købe lyst Mod og Mand- dom for danske Lande og Følt, ligesom det gik til i Kong Christoffers Tid. Det har ret argret mig i Sjalen; kan I tro.“

„Det har vi det!“ — udbrød Svend Trøst ivrig — „du skal dog se, det bliver Meningen. Havde jeg tænkt derpaa inden jeg red til Søer, havde jeg rebet en anden Vej og givet alle Junkere og Christofferløner Potter.“ — Nu lod Jagtraabet, og Svend Trøst glemte for den Dag sine patriotiske Betragtninger for Jagtlyst.

Da man om Aftenen red tilbage gennem Fruerlundens var Junker Valdemars Hest kommen til Slæde, og han red langsomt efter Jagtskæbet for at staae det smulle Dyr. Han kom saaledes til at ride nær ved Svend Trøst, der tillige med de lollandske Svende tom bag efter med en Del af Jagtuddbyttet. Prinsen hørte dem tale dansk og blev opmærksom. „Ej, ej! min Herre Broders Gefandt- sølje!“ — sagde han paa Dansk og vendte sig til Svend Trøst. — „I har nu faaet travlt der hjemme. Naar saa I min Broder sidst?“

„For tre Uger siden i Søer, Herre Junker!“ — svarede Svend Trøst — „jeg saa ham for den store Bispe Abfalons Billede og i alvorlige Tanter om Danmarks Frelse. Det var Dagen efter eders Herre Faders Begravelse og sidste Hørlighed.“

Prinsens lystige Mine forsoandt pludselig; han ryn- tede Panden og betragtede Væbneren med et skarpt Blik. „Du kommer ikke fra Arligbedens Stole eller fra Rejse- rens Hof, mærker jeg“ — sagde han med dampet Høstlig- hed — „var det ikke en Stole, jeg selv agter at gennemgaa, kunde jeg let give dig et lyst Stubepranger-Svar med den vilbløse Sner!“ — han smedede i det samme med Jagt- pistlen. — „Om min Faders sidste Hørlighed spurgte jeg dig ikke; den mærker du vel, jeg gør mig ilagge for at glemme. Ser jeg dig ikke furt not? Landsmand!“ — vedblev han i munter Tone. — „Jeg holder ikke af unns- tig Sorg, ser du; skulde jeg tænke paa alle de Ulykker hjemme, fit jeg graa Haar før jeg fit Stæge. Hvad er dit Raad? Jeg har set dig før; hvor var det nu?“

„Jeg ved ikke, om I vil anse det for mere artig, om jeg erindrer eder vorom, Herre Junker!“ — svarede Svend Trøst med et bittert Smil. — „St. Andrea Dag bliver det to Uger siden, jeg havde den Væ“ —

„Rigtig, at se min Barne-Ryg, mener du, og paa et andet Slags Jagt, end denne“ — afbrød Prinsen ham i let Spøgetone. — „Det var min første store Barnefreg; det er sandt: naar Dreng vil lege Heste, løber det galt af. Du forlanger det ikke, jeg skulde flamme mig over, at jeg ej lod mig fange eller staa ihjel den Dag med mine ældre Brødre? det Kunststykke kan jeg tidnok gøre dem efter. Du var den flinke Væbner, der fulgte Sti Ander- sens Banner“ — vedblev han — „jeg huster dig not. Hils din Herre! den Dag skal jeg maaste en Gang sige ham Tak for.“

„Ridder Sti af Bjørnsholm er ikke min Herre læn- ger, høfjærde Junker; siden han har stiftet Farve og er blevet Mark hos den Mendsborger Grev, har jeg tun rebet et Ørende for ham — og det var det sidste“ —

„Det er sandt, han har stiftet Parti; det maa han se til hvor han forværet!“ — sagde Prinsen og nikkede — „det kan blive ham en slem Sag not, hvis Vabed ven- der sig. Men I gør ham uret der hjemme: en snild Mand, som Sti Andersen, ved altid hvad han gør. Han vil vide at svare for sig, naar Tid er.“

„Det er vist paa den høje Tid, enhver dansk nu viser hvem han er og svarer til sit Raad!“ — udbrød Svend Trøst ivrig. — „Følger I nu ikke tilbage med os, Herre Junker! og hjælper eders kække Broder at redde Land og Rige?“

„Hvad anser du mig for?“ — spurgte Prinsen og lo. — „Er jeg en Gventyrkampe med en halv Million Arme? Nej, vil min Broder gøre Mirakler, saa lad ham prøve sin Lykke og være ene om Væren! han er jo ældst og forstandigt; og ham vil I jo have til Konge der hjemme. Jeg skal først se mig lidt om i Verden og lære noget. Krig og Statskunst er jo ogsaa Ting, som skal læres; men der skal Tid til at linge, og der er altid en Dag i Morgen. Jeg kan tidnok gøre mig til Nar og maale mig med den store Grev Gerhard“ —

„Kaldet I ham ogsaa den store? Herre Junker! det troede jeg han tun var i Duffens Mund.“

„Er han det ikke i dine Jybers Mund, vil han not snart vise jer det baade i Nase og Mund“ — svarede Prinsen og lo. — „Men hvad var dit berrømelige Raad? jeg fit det jo ikke at vide.“

„Hvad Berrømmelsen angaar, faar jeg være af eders Mening om Daaden — og give Tid, Herre Junker! Mit Raad er Svend Trøst.“

„Ej, ej! det Raad klinger godt not; men det er sag- tens et Øgenavn, man har givet dig for Spot, efter jer artige Stik der hjemme.“

„Saaledes lod min Fader mig døbe med godt Haab“ — svarede Væbneren og blussede — „dog vor Herre ved, jeg har tun liden Trøst at fare med endnu. Naar jeg fortæller mine Landsmænd hvor let I tager jer Landets store Mod og Jammer, vil det vist heller ikke vente sig stor Trøst af jer, høfjærde Junker!“

„Atter jydsk Arligbed!“ — svarede Prinsen med et stolt Smil. — „Du kunde vel have Markstaf af at se mig glemme hvem jeg er, for at bøde paa din Opdragelse. Du har godt lært at ride, tror jeg; vis mig nu din Kunst! Rid i Firspring fra mit Jagtspyd — og tilbage, hvor du tom fra, i Morgen! saa vibt jeg ved, er I færdige her. Naar vi ses igen en Gang, vil vi se, hvem af os to der svarer bedst til sit Raad!“ — Dermed gav Prinsen ham et ganfle mildt Afstedsnik. Svend Trøst hilfede ham med lonsk Harm, og for ham forbi, som et pludseligt Lyn, gennem Fruerlundens.

„Hvem har givet jer den jydsk Dyrstals til Høvding?“ — spurgte Prinsen og vendte sig til den lollandske Svend, der red ham nærmest, den samme, som Svend Trøst plejede at underholde sig med.